

Vaka vanha Aika Poika
Aika Poika tuo akaton,
tekemistä mietiskeli ,
ajanvietettä halusi
Koitti yhtä ,koitti toista,
koitti kohta kolmattakin,
haastoi kilvalle kaverit
Sanan säilän mitteloihin,
ihan iltojen iloksi,
ajan öisen vietteheksi.
Savonukko jo uhosi,
kehuskeli kaskujansa.
suulla suurella saneli,
kielellä niin kerkeällä.
Eipä kestänyt ketarat,
Savon äijän sarkahousut
Aika poikasen sanoja,
laulumiehen lauleluja.
Kohta suossa jo syvässä,
rutakossa suuta myöten
Tuli siihen silmäellen,
tosi miehiä monia,
yrittivät virren verran,
sä keen muutaman mutisi.
Mutta loppuikin lätinät
ensi sointuun säikähtivät,
ääni vaisusti värisi,
tartui kurkkuun ketkuloilla.
Moni muukin jo kokeili,
matalaksi poikaa lyödä ,
maahan polkea peräti,
vasitenkin vaiennella.
Hengenmiehetkin manasi,
todisteli tuhmaksikin,
vaikka ei tuntenut tutuksi,
ystäväksi ymmärtänyt.
Kohta tappio tapasi,
viisas vaiti, voimatonna,
haukkoi henkeä hutale,
Aika poiijan laulaessa.
Vaka vanha Aika Poika,
lauloi niitä, lauloi näitä,
lauloi lauluja lamasta,
luritteli leppeästi,
kertoi kauniisti kesästä,
tarinoitsi talven säästä .

Joutessansa Aika Poika,
runon rustasi rutosti,
kertoeli kumppaneille,
pisti juttua pojille,
tarinoita tytösille,
laati naisille novellit,
kovat laulut miekkosille.
Lauloi itsensä iloksi,
kaiken kansan kiusallakin.
Piruillen ihan peräti
huumorilla höystätellen.
Tuli Lasse Lappalainen,
poron kellesten purija,
väära leuka vätkyttäjä,
jutun juonien punoja
Mies on mieleltä mahoton,
aatokselta uskomaton.
Onkohan pirun penikka?
Liekö saatanan sukua?
Eipä Lasse mielistellyt,
eipä anteeksi anonut.
Sanat saatti suomalaiset,
kaartamatta,kysymättä
aivan aidosti alati,
luontevasti lausueli.
Jutun julmetun sanaili,
säkeen riettaan riimiteli.
Haastoi Lasse Lappalainen,
kerallaan sanasotahan,
Aika Poikaa maanitteli,
laulu kilpahan kovahan.
Empimättä Aika Poika,
lähtee miekan mittelöhön,
sanan säilällä sotahan,
kahakkahan kanssa Lassen,
runon rustaukseen rutosti,
laulukilpaan kirpeästi.
Nytpä nähdään se nätisti,
salat saadaan lausutuksi.
Kumpi lauluilta parempi,
jutuiltansa juohevampi?
Lauloivat ihan sovussa,
päivän, kaksi kalkattivat,
eipä syntynyt sykettä,
laulajilla kierroksia.
Silloin vanha Aika Poika,

purren hammasta kirosi:
- Johan nyt on hemmettiä
jos ei lauluni tehoa,
vedän virren vetrehimmän,
sanan saattelen sakean.
Jyski paadet, mustui taivas,
iski räiskyen salamat,
myrsky mylvi mainingeissa,
Lapin Lassekin katosi!
Aika Poika uupuneena,
hetken päästä jo huhuili:
Missäs lienet kunnon ukko,
joko taipalten takana?
Mihin onneton katosit
joko suossa suuta myöten,
vaiko piilossa peräti?
Kun ei kuulu, ei kumaja
lemmenlaulut leuhahtele
rallit riettahat ritise.
Johan pienestä väsähit,
suusi suljit sukkelasti.
Tuppisuuksi sä tulitkin,
alkuun loppui laulelosi.
Ois nyt väitelty vähäsen
rupateltu rattoisasti.
Aivan jouten ollesamme
turhan panttina pakistu.